

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Kzz 2/11
09.02.2011. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija Bate Cvetkovića, predsednika veća, Nevenke Važić, Anđelke Stanković, Ljubice Knežević-Tomašev i Veska Krstajića, članova veća, sa savetnikom Vrhovnog kasacionog suda Natašom Banjac, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu osuđenog N.B. i dr, zbog krivičnog dela pronevere iz člana 364. stav 1. Krivičnog zakonika, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz broj 20/11 od 13.01.2011. godine, podignutom protiv pravnosnažnog rešenja Apelacionog suda u Novom Sadu Kžl 5418/10 od 18.11.2010. godine, u sednici veća održanoj dana 09.02.2011. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz broj 20/11 od 13.01.2011. godine podignut protiv pravnosnažnog rešenja Apelacionog suda u Novom Sadu Kžl 5418/10 od 18.11.2010. godine

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda u Somboru K 897/10 od 07.06.2010. godine, okrivljeni N.B. i B.B. oglašeni su krivim za krivično delo pronevera iz člana 364. stav 1. Krivičnog zakonika i izrečene su im uslovne osude tako što su utvrđene kazne zatvora u trajanju od po 1-jedan mesec koje se neće izvršiti ako okrivljeni za vreme od jedne godine od pravnosnažnosti presude ne izvrše novo krivično delo. Istom presudom, okrivljeni su oslobođeni plaćanja sudskog paušala, a oštećeni („F.“ a.d. B) je primenom člana 206. stav 2. Zakonika o krivičnom postupku (ZKP), za ostvarivanje imovinskopravnog zahteva upućen na parnicu. Odlučujući o žalbi Osnovnog javnog tužioca u Somboru izjavljenoj protiv navedene prvostepene presude, isključivo zbog odluke o imovinskopravnom zahtevu, Apelacioni sud u Novom Sadu, rešenjem Kžl 5418/10 od 18.11.2010. godine odbacio je ovu žalbu kao nedozvoljenu.

Republički javni tužilac podigao je zahtev za zaštitu zakonitosti Ktz broj 20/11 od 13.01.2011. godine protiv navedenog drugostepenog rešenja Apelacionog suda u Novom Sadu, zbog povrede odredaba člana 364. stav 3. i člana 367. tačka 4. ZKP, sa predlogom da Vrhovni kasacioni sud ukine rešenje Apelacionog suda u Novom Sadu Kžl 5418/10 od 18.11.2010. godine i isto vrati tom sudu na ponovno odlučivanje.

Vrhovni kasacioni sud postupio je u smislu člana 422. stav 3. ZKP i u sednici veća, održanoj u odsustvu obaveštenih Republičkog javnog tužioca i osuđenih N.B. i B.B, razmotrio spise ovog predmeta sa pravnosnažnim rešenjem protiv kojeg je zahtev podnet i po oceni navoda i predloga iznetih u zahtevu, našao:

Zahtev za zaštitu zakonitosti je neosnovan.

U zahtevu se ističe da je drugostepeni sud povredio odredbe krivičnog postupka iz člana 364. stav 3. ZKP i člana 367. tačka 4. ZKP kada je pobijanim rešenjem odbacio kao nedozvoljenu žalbu javnog tužioca izjavljenu protiv prvostepene presude, pri tom polazeći od pogrešnog zaključka da javni tužilac ne može izjaviti žalbu na odluku o imovinskopravnom zahtevu, ni po opštem ovlašćenju da kao stranka izjavljuje žalbu na presudu ni po posebnom ovlašćenju iz člana 364. stav 3. ZKP, i da je ovlašćenje javnog tužioca kod ulaganja žalbe ograničeno samo na dispozicije krivičnopravnog karaktera, što je po stanovištu iznetom u zahtevu za zaštitu zakonitosti upravo suprotno citiranim zakonskim odredbama koje daju ovlašćenje javnom tužiocu da može izjaviti žalbu kako na štetu tako i u korist okrivljenog i po svim osnovama iz člana 367. ZKP po kojima se može izjaviti žalba na prvostepenu presudu.

Izloženi navodi zahteva, po oceni Vrhovnog kasacionog suda, nisu osnovani.

Javni tužilac, kao državni organ i kao stranka u krivičnom postupku, zastupa javni interes da se u skladu sa zakonom učiniocu krivičnog dela (za koja se gonjenje preuzima po službenoj dužnosti) izrekne krivična sankcija u zakonito sprovedenom postupku, kao i da se, u određenom slučaju, spreči učinilac krivičnog dela da ostvari korist izvršenjem krivičnog dela, što se postiže krivičnopravnom merom oduzimanja te koristi (ako ovaj cilj nije ostvaren po osnovu imovinsko-pravnog zahteva oštećenog), pa se u napred navedenim okvirima zastupanja javnog interesa u krivičnom postupku kreće i interes koji se ostvaruje žalbom javnog tužioca protiv prvostepene presude donete u tom postupku.

Izvan tih okvira je raspravljanje imovinskopravnog zahteva jer se istim u krivičnom postupku, kad je to moguće prema okolnostima slučaja (član 201. ZKP), pruža pravna zaštita licu čije je lično ili imovinsko dobro povređeno ili ugroženo izvršenjem krivičnog dela, a po pravilima imovinskog prava po kojim se ta zaštita redovno ostvaruje u parničnom postupku, dakle samo na predlog oštećenog lica, odnosno drugog u smislu tih pravila, ovlašćenog lica i u granicama postavljenog zahteva (član 202. i član 203. ZKP). Kako javni tužilac nije ovlašćen da u krivičnom postupku podnosi i zastupa imovinskopravni zahtev oštećenog, to samim tim nije ovlašćen ni da izjavljuje žalbu u pogledu odluke suda o upućivanju oštećenog sa imovinskopravnim zahtevom na parnicu, kad u pogledu te odluke pravo na žalbu nema ni sam oštećeni kad je postupak pokrenut na zahtev javnog tužioca (član 364. stav 4. ZKP).

Time se ne isključuje pravo javnog tužioca da, shodno javnom interesu koji zastupa u pogledu zakonitosti sudskog postupka i sudske odluke i u okvirima ovlašćenja da kao stranka u postupku izjavljuje žalbu (član 364. stav 1. i 3. ZKP) po svim osnovima iz člana 367. ZKP, pobija prvostepenu presudu u svim njenim delovima ako smatra da je presudom povređen zakon na štetu okrivljenog što ovde nije slučaj, jer žalba javnog tužioca nije podneta u tom pravcu, već je istom osporavana pravilnost, u smislu celishodnosti, odluke suda o upućivanju oštećenog na parnicu radi ostvarivanja imovinskopravnog zahteva, ukazivanjem da stanje dokaza u spisima predmeta omogućava dosuđenje tog zahteva.

Sledstveno svemu rečenom, Vrhovni kasacioni sud nalazi da su, nasuprot stanovištu iznetom u zahtevu za zaštitu zakonitosti, pravilni razlozi drugostepenog suda za ocenu, u konkretnom slučaju, žalbe javnog tužioca kao nedozvoljene i za odluku o odbacivanju žalbe i da stoga pobijanim rešenjem nisu učinjene povrede krivičnog postupka istaknute u zahtevu, zbog čega je, na osnovu člana 30. stav 1. Zakona o uređenju sudova („Službeni glasnik RS“, br. 116/2008) i primenom člana 424. ZKP, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar-savetnik,

Predsednik veća-sudija,

Nataša Banjac,s.r.

Bata Cvetković,s.r.